

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 24.07.2020 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił przyznania K. J. (1) prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu uszczerbku na zdrowiu będącego następstwem wypadku przy pracy, któremu uległ w dniu 11.01.2020 r.

Ubezpieczony K. J. (1) wniósł odwołanie od powyższej decyzji.

W uzasadnieniu wskazał, że organ rentowy niewłaściwie ustalił jego stan zdrowia nie stwierdzając urazu.

Organ rentowy - Zakład Ubezpieczeń Społecznych O.. w S.

w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie. Pełnomocnik ZUS zarzucił, że zdarzenie z dnia 11.01.2020 r. nie spełnia definicji wypadku z uwagi na brak przyczyny zewnętrznej, ponieważ przyczyną schorzenia był utrwalony stan zdrowia przed 11.01.2020 r. , co stwierdził w opinii Zastępcy Głównego Lekarza Orzecznika ZUS.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. J. (1) pracuje jako kierowca samochodu ciężarowego. W dniu 11.01.2020 r. chcąc wyjechać z terenu zakładu pracy dojechał do bramy wyjazdowej. Ponieważ nie udało się automatycznie otworzyć bramy wyszedł z samochodu i udał się do biura. Poślizgnął się na śliskiej nawierzchni, utracił równowagę i upadł całym ciężarem ciała na lewy łokieć. Kontynuował pracę, wyjechał z terenu zakładu pracy jednak z uwagi na dokuczliwy ból zatrzymał samochód i zgłosił zdarzenie pracodawcy. Pracownicy firmy udzielili K. J. (1) pierwszej pomocy zabezpieczając rękę chustą trójkątną. Tego samego dnia zgłosił się na (...) w C..

Dowód: dokumentacja w aktach ZUS: protokół powypadkowy – k.3-6, dokumentacja medyczna.

Decyzją z dnia 27.04.2020 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił przyznania K. J. (1) prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu uszczerbku na zdrowiu będącego następstwem wypadku, któremu uległ w dniu 11.01.2020 r. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że w wyniku zdarzenia nie doszło do urazu, a przyczyną dolegliwości , które wystąpiły tego dnia był stan zdrowia ubezpieczonego utrwalony przed wypadkiem.

bezsporne

Z powodu urazu barku K. J. (1) był leczony zachowawczo w (...) i rehabilitowany.

Wynik badania (...) z dnia 02.03.2020r. wykazuje cechy zerwania ścięgna mięśnia nadgrzbietowego w okolicy guzka większego oraz cechy częściowego uszkodzenia ścięgna większego mięśnia podgrzbietowego. Przy każdej czynności czuje ból barku, który promieniuje wzdłuż ręki.

W badaniu ortopedycznym stwierdzono ograniczenie odwodzenia ramienia do kąta 80 ° oraz unoszenia kończyny górnej prawej ku górze oraz ograniczenie rotacji wewnętrznej i osłabienie siły kończyny górnej prawej.

U K. J. (1) rozpoznano uraz barku prawego z uszkodzeniem ścięgna mięśnia nadgrzbietowego i częściowe uszkodzenie ścięgna mięśnia podgrzbietowego.

Istniejąc wewnętrzne uszkodzenie barku i ograniczenie ruchomości skutkują 7 % długotrwałym uszczerbkiem na zdrowiu. Stan ten najpełniej opisany jest w punkcie 104 tabeli procentowego uszczerbku na zdrowiu.

W wyniku wypadku z 11.01.2020r. r. K. J. (2) doznał długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 7 %.

dowód: dokumentacja medyczna – w aktach ZUS oraz w aktach sprawy – k.14, 17, opinia biegłego lekarza z zakresu ortopedii K. S. – k. 20.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie K. J. (1) od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. jest zasadne i jako takie zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie między stronami spornym było, czy zdarzenie z dnia 11. (...) było wypadkiem przy pracy. Zatem Sąd zbadał, czy zdarzenie to wypełniało przesłanki wypadku przy pracy, w szczególności czy zdarzenie to wywołało uraz, czy też stan zdrowia ubezpieczonego wynikał z choroby samoistnej.

Zgodnie z art. 3.1. Ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. Nr 199, poz. 1673) – zwaną dalej „ustawą wypadkową” - za wypadek przy pracy uważa się zdarzenie nagłe, wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą – podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych, podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy, nawet bez polecenia, w czasie pozostawania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy. Przyczyna zewnętrzna zdarzenia jest zatem jedną z trzech przesłanek, których łączne wystąpienie uzasadnia kwalifikację danego zdarzenia jako wypadku przy pracy. Niewypełnienie którejkolwiek z powyższych obligatoryjnych przesłanek powoduje, iż zdarzenie nie może być uznane za wypadek przy pracy.

Z kolei w myśl art. 11 ust. 1 ustawy powołanej wyżej ustawy – ubezpieczonemu, który wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe odszkodowanie.

Organ rentowy zarzucił, że zdarzenie nie stanowi wypadku przy pracy z uwagi na brak urazu.

Dla rozpoznania niniejszej sprawy niezbędne było posiadanie wiadomości specjalnych, dlatego też Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z dziedziny ortopedii celem ustalenia czy w wyniku zdarzenia z 11.01.2020 r. ubezpieczony doznał urazu, czy też schorzenie ubezpieczonego nie ma związku z tym zdarzeniem i jest schorzeniem samoistnym, a także – o ile schorzenie ubezpieczonego nie ma charakteru samoistnego – celem ustalenia wysokości uszczerbku na zdrowiu.

Biegły z zakresu ortopedii zaopiniował, że ubezpieczony w dniu 11.01.2020 r. doznał urazu barku prawego z uszkodzeniem ścięgna mięśnia nadgrzbietowego i częściowego uszkodzenie ścięgna mięśnia podgrzbietowego.

Istniejąc wewnętrzne uszkodzenie barku i ograniczenie ruchomości skutkują 7 % długotrwałym uszczerbkiem na zdrowiu. Stan ten najlepiej opisany jest w punkcie 104 tabeli procentowego uszczerbku na zdrowiu.

W wyniku wypadku z 11.01.2020r. r. K. J. (1) doznał długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 7 %.

Sąd miał na uwadze, że organ rentowy wniósł zastrzeżenia do opinii biegłego powołując się na stanowisko Zastępcy Głównego Lekarza Orzecznika ZUS. Zdaniem organu rentowego występujące u ubezpieczonego schorzenie barku ma charakter samoistny, który powstał na tle zmian zwyrodnieniowych.

Organ rentowy nie wskazał przyczyn z powodu których odmiennie niż biegły lekarz sądowy ocenia stan zdrowia ubezpieczonego ograniczając się jedynie do ogólnikowego stwierdzenia, że ze stanowiskiem biegłego się nie zgadza. Sąd zatem nie znalazł podstaw, by zlecać biegłemu wydanie opinii uzupełniającej.

Pokreślić należy, że w sprawach, w których przedmiotem jest ustalenie prawa do jednorazowego odszkodowania, kwestia oceny stanu zdrowia należy do sfery faktów, wymagających wiadomości specjalnych - wiedzy medycznej. Ustalenia w tym zakresie mogą być zatem dokonane wyłącznie na podstawie opinii biegłych, którzy taką wiedzę specjalną posiadają.

Zważyć należy, że zgodnie z art. 233 § 2 kpc opinia biegłych podlega ocenie sądu, ale w zakresie mocy przekonywującej rozumowania i logicznej poprawności wyciągniętych wniosków. Sąd natomiast nie może wchodzić w zakres merytorycznej wiedzy biegłych. Sąd nie może nie podzielać merytorycznych poglądów biegłego (biegłych), czy zamiast nich wprowadzać własne stwierdzenia. Stanowisko Sądu w tym zakresie zgodnie jest z utrwalonym orzecznictwem sądów, w tym Sądu Najwyższego.

Sąd zważył, że opinia sądowo – lekarska sporządzona została przez lekarza specjalistę w oparciu o dokumentację medyczną oraz o badanie ubezpieczonego.

W ocenie Sądu należy stwierdzić, że opinia biegłego spełnia wymogi fachowości, rzetelności i logiczności. Wnioski zawarte w opinii zostały uzasadnione w sposób jasny i przekonywujący. Ponadto opinia została sporządzona przez lekarza specjalistę, a zatem zawarte w niej twierdzenia są poparte specjalistyczną wiedzą na wysokim poziomie. Opinia jest jednoznaczna i stanowcza. Biegły odpowiedział na pytanie Sądu i logicznie uzasadnił swoje stanowisko.

W tym stanie rzeczy przedmiotową opinię przyjąć należało za podstawę poczynionych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych co do stanu zdrowia ubezpieczonego. W ocenie Sądu poczynione ustalenia faktyczne były wystarczające do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy.

Reasumując, Sąd uznał że K. J. (1) w dniu 11.01.2020 r. doznał wypadku przy pracy, a uszczerbek na zdrowiu doznany przez skarżącego w wyniku wypadku wynosi 7%, zatem zaskarżona decyzja nie jest prawidłowa.

Mając na względzie powyższe, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił w całości zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonemu K. J. (1) prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu 7% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu doznanego wskutek wypadku przy pracy z dnia 11.01.2020 r. w kwocie 6.888 zł. Sąd miał na uwadze, że w dacie wydania decyzji jednorazowe odszkodowanie za każdy procent uszczerbku na zdrowiu wynosiło 984 zł.